

ΕΛΕΓΧΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ¹

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ & ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Τάσος Συμεωνίδης
(Ακαδημαϊκός Σύμβουλος)

Copyright: Research Institute for European and American Studies (www.rieas.gr)
Publication date: 20 November 2016

Note: The article reflects the opinion of the author and not necessarily the views of the Re-search Institute for European and American Studies (RIEAS)

- *Η επίσκεψη Ομπάμα έκλεισε με ένα αισιόδοξο μήνυμα από τον απερχόμενο Αμερικανό πρόεδρο τόσο προς την Ελλάδα όσο και προς την παγκόσμια κοινή γνώμη. Πόσο δικαιολογημένη είναι αυτή η αισιοδοξία;*

Η επίσκεψη του Προέδρου Ομπάμα συνέπεσε με την μεγαλύτερη (και οδυνηρότερη) έκπληξη στα χρονικά των προεδρικών εκλογών και την κατάρρευση ενός κοινωνικό-πολιτικού «μοντέλου» που μέχρι την 8η Νοεμβρίου φαινόταν απρόσβλητο.

Ο απερχόμενος πρόεδρος, μέσα σε ατμόσφαιρα κατήφειας, δεν έχασε λοιπόν την ευκαιρία να μεταδώσει βιαστικά «μήνυμα» απευθυνόμενο και στις δύο πλευρές του Ατλαντικού σε μια προσπάθεια να αμβλύνει τις εντυπώσεις από την κατάρρευση του κόμματός του, αλλά και τους κινδύνους που απειλούν και την δική του υστεροφημία.

Η καθ' όλα αναμενόμενη ήττα στις κάλπες, που οι παθογενείς «προοδευτικές» ελίτ αρνούσαν επίμονα να αναγνωρίσουν μέχρι τα μεσάνυχτα της ημέρας της κάλπης, ήδη προκαλεί διαλυτικές αναταράξεις στο Δημοκρατικό κόμμα.

Η επίσκεψη στην Αθήνα έδωσε έτσι την ευκαιρία στον απερχόμενο πρόεδρο να προχωρήσει σε ένα «μανιφέστο» δημοκρατίας και αντί-λαϊκισμού, όπως το περιέγραψαν ορισμένοι των «μέσων»: ο υψηλός επισκέπτης διάνθισε το μανιφέστο με τις ήδη γνωστές απόψεις του σε περιβάλλον συμβολικό στην σκιά της Ακρόπολης, του εμβλήματος δηλαδή της Αρχαίας Αθηναϊκής Δημοκρατίας που εξακολουθεί να δημιουργεί πολιτικούς συνειρμούς στις Δυτικές χώρες.

Ακόμη και οι πειθήνιοι λιβανιστές του Δημοκρατικού κόμματος τώρα παραδέχονται, εν όψει της άνευ προηγουμένου κατάρρευσης του σχήματος Κλίντον, και προσωπικά της

---

¹ «Reality check» κατά τους αμερικάνους.

πρώην πρώτης κυρίας, ότι ο απερχόμενος πρόεδρος πρέπει να εργαστεί σκληρά από δω και πέρα για να διαφυλάξει τις «παρακαταθήκες» του πάση θυσία ενώπιον νέων δυνάμεων που απεχθάνονται και απορρίπτουν τις πολιτικές επιδράσεις της οκταετίας Ομπάμα, όπως και τις κοινωνικές εκείνες τάξεις που εξακολουθούν να τις υποστηρίζουν.

Η «αισιοδοξία» του μανιφέστου ήταν επιβεβλημένη και άνευ όρων καθώς ο Πρόεδρος Ομπάμα αναχωρεί από τον Λευκό Οίκο καθώς οι ΗΠΑ εισέρχονται σε περίοδο απρόβλεπτων πολιτικών και κοινωνικών αναταράξεων και ανακατατάξεων. Οι παρακαταθήκες Ομπάμα, που προηγουμένως θεωρούνταν δεδομένες, τώρα φαίνονται απειλούμενες εν όψει του ακαθορίστου των προθέσεων του «εκτραχλισμένου» αλλά συντόμως Προέδρου Τραμπ, ο οποίος, μέχρι στιγμής, ακολουθεί την τακτική του suspense, ήτοι αυτή της κινηματογραφικής αγωνίας. Με το Κογκρέσο υπό Ρεπουμπλικανικό έλεγχο η αγωνία αυξάνεται ασφυκτικά.

Η ελληνική κυβέρνηση δηλώνει ικανοποιημένη από την επίσκεψη Ομπάμα. Υπάρχουν χειροπιαστοί λόγοι για την ικανοποίησή αυτή;

Η κυβέρνηση θα είχε λόγους να ανακοινώνει ενθουσιασμένη την πλήρη «ικανοποίηση» της ακόμη κι αν ο Πρόεδρος Ομπάμα έκανε απλώς στάση ανεφοδιασμού καυσίμων σε ελληνικό αεροδρόμιο για μια-δύο ώρες.

Αντιλαμβάνεσθε λοιπόν τι σημαίνει πολιτικά για ένα κυβερνητικό σχήμα, που βρίσκεται σε πλήρη αποσύνδεση από την σκληρή πραγματικότητα, μια επίσκεψη αμερικανού προέδρου η οποία διαρκεί τριάντα έξι ώρες, με παγκόσμια κάλυψη κάθε βήματος του φιλοξενούμενου και με συνεχείς χορωδιακούς ύμνους από ξένα ΜΜΕ αλλά κι από τους ελληνόφωνους «προοδευτικούς» κάθε χροιάς και κοινωνικής στάθμης.

Έτσι, ανεξαρτήτως του αποτελέσματος των όποιων διαβουλεύσεων, η κυβέρνηση το μόνο που δεν θα ήθελε να κάνει θα ήταν να κηρύξει εθνική πανήγυρη και σηματοστολισμούς με την ευκαιρία της επισκέψεως. Τα υπόλοιπα τα έχει κάνει ήδη.

Κατά τ' άλλα, δεν έχουμε αυτή την στιγμή ενδείξεις που να μας πείθουν ότι η παρουσία του Προέδρου Ομπάμα είχε κάποιο χειροπιαστό περιεχόμενο σχετικώς με τα «εθνικά θέματα» και την απειλή καταρρεύσεως της χώρας που μεγεθύνεται καθημερινά.

Το επιτελείο του αμερικανού προέδρου όμως πρέπει να είναι ικανοποιημένο από την συμβολική σημασία των εικόνων του απερχομένου Προέδρου Ομπάμα στην Ακρόπολη και την θερμότατη υποδοχή του μηνύματος του στο Ίδρυμα Νιάρχου από τους χειροκροτητές φιλοξενούντες.

Τα περί κοιτίδος της δημοκρατίας και των αξιών του δημοκρατικού πολιτεύματος κ.λπ. έχουν προφανή σημασία για το αμερικανικό Δημοκρατικό «αφήγημα» των τελευταίων τριάντα ετών που υπέστη πανωλεθρία στις κάλπες. Οι ελληνικοί συμβολισμοί προσφέρουν σημαντικά και στην προσωπικότητα του απερχομένου προέδρου που επίσης υπέστη σοβαρό πλήγμα λόγω της αμέριστης υποστήριξης της πρώην πρώτης κυρίας από τον Λευκό Οίκο (την οποία ο απερχόμενος πρόεδρος δεν μπορούσε να αποφύγει).

- ***Αν υποθέσουμε ότι υπήρξαν μυστικές διαβουλεύσεις με πραγματικά ουσιαστικό περιεχόμενο, μπορούμε να είμαστε αισιόδοξοι;***

Κρίνοντας αποκλειστικά από την σημερινή κατάσταση της αμερικανικής εξωτερικής και αμυντικής πολιτικής, και την πλήρη υποτέλεια της Ελλάδος στα κελεύσματα της Νέας Κατοχής, είναι δύσκολο και, μάλλον, αδύνατο να υποθέσουμε ότι υπήρξε κάποιο στοιχειώδες κέρδος από υποτιθέμενες πάντα συνομιλίες ουσίας.

Το λογικότερο «σενάριο» είναι μάλλον αυτό των συνηθισμένων αβροτήτων σε τέτοιες συναντήσεις και του «pat on the back» -- του φιλικού δηλαδή ελαφρού χτυπήματος στον ώμο που συνοδεύει τις καθιερωμένες υποσχέσεις «υποστήριξης των δικαιών της Ελλάδας» σύμφωνα με το εγχειρίδιο talking points που ακολουθεί παντού τον εκάστοτε αμερικανό πρόεδρο.²

Οι μεγάλοι κίνδυνοι που περιβάλλουν αυτή την στιγμή ειδικώς την Ελλάδα, δηλ. οι Τουρκικές νεοθωμανικές επιθετικές απαιτήσεις, το [μεταναστευτικό](#), οι «φιλικές» προσβολές από Αλβανία και Σκόπια, το μερίδιο στα πετρέλαια/φυσικό αέριο στην ανατολική Μεσόγειο κ.λπ., αποτελούν υποπαράγραφους της διαπάλης Δύσεως-Ρωσίας-ισλαμικής τρομοκρατίας-αραβικών κρατών που αυξάνεται αλματωδώς και δικαιολογημένα προκαλεί φόβους γενικότερης σύγκρουσης.

Το αμερικανικό διπλωματικό κατεστημένο της εποχής Ομπάμα έχει κατηγορηθεί για λανθασμένες επιλογές ζωτικής σημασίας, όπως π.χ. στην Συρία, και η ηττηθείσα πρώτη κυρία παραμένει στόχος βαρύτατων κατηγοριών για τους χειρισμούς της ως υπουργού εξωτερικών.

Μια ιδιαίτερα αρνητική εξέλιξη για την Ελλάδα ήδη αναδύεται καθώς ο επόμενος πρόεδρος επισήμως [πρόσφερε](#) την θέση του Συμβούλου Εθνικής Ασφαλείας στον απόστρατο στρατηγό Μάϊκ Φλυν (Michael T. Flynn) ο οποίος ήδη [εκφράζεται δημοσίως](#) υπέρ το Ερντογάν και της «συμμάχου Τουρκίας».

Τέως διοικητής της Υπηρεσίας Αμυντικών Πληροφοριών (Defense Intelligence Agency - DIA) και φανατικός «αντί-Ομπάμα», ο Φλυν είναι ο επιστήθιος σύμβουλος του Τραμπ σε θέματα εθνικής ασφάλειας και φυσικά εξωτερικής πολιτικής. Η Άγκυρα δεν θα μπορούσε να ευχηθεί τίποτε καλύτερο για τα επεκτατικά συμφέροντα της στο ξεκίνημα της επόμενης αμερικανικής κυβέρνησης από την καθημερινή και προεξάρχουσα παρουσία του Φλυν στον Λευκό Οίκο.

Πίσω απ' όλα αυτά η ελληνική θέση εξακολουθεί να βαρύνεται από τις γνωστές ανίατες ασθένειες: την **αβυσσάλεα** πατροπαράδοτη ελληνική αδυναμία χειρισμού υψηλής πολιτικής· την γενική **αδράνεια** των «πολιτειακών παραγόντων» για εθνική ενότητα· τις

---

²Ας θυμηθούμε την περίοδο της «στρατηγικής εταιρικής σχέσης» ΗΠΑ-Ελλάδος που διήρκεσε περίπου πέντε χρόνια (2005-2010). Πολλά συζητήθηκαν, λίγα έγιναν. Ιδιαίτερος στα θέματα Αιγαίου-Τουρκίας τίποτε δεν άλλαξε στην στάση των ΗΠΑ προς μια μονίμως προκλητική και επιθετική Τουρκία που ήδη ανέπτυξε εγκάρδιες σχέσεις με ακραίους ισλαμιστές που αργότερα μεταβλήθηκαν σε «δημοκράτες» κατά του Σύριου προέδρου Ασάντ. Κεντρικά θέματα τότε ήσαν το όνομα της FYROM και η αναγνώριση του Κοσσυφοπεδίου ως «ανεξάρτητου» κράτους από την Ελλάδα. Και στα δύο δεν υπήρξε καμία ουσιαστική πρόοδος.

συνεχείς συντεχνιακές πιέσεις ενός ξεχαρβαλωμένου κράτους που *ευθέως* επηρεάζουν αποφάσεις στρατηγικής σημασίας· το θλιβερό γαϊτανάκι της **εναλλαγής των χρεωκοπημένων** στην εξουσία· και τους κατάπτυστους πολιτικούς καυγάδες σε **επίπεδα τρίτης δημοτικού**.

Αισιοδοξία λοιπόν; Μάλλον αναβάλλεται για (απίθανο) μέλλοντα χρόνο.

- ***Η επίσκεψη Ομπάμα έδωσε και πάλι λαβή για εκτιμήσεις γύρω απ' την «επομένη μέρα» στην συνεχιζόμενη οικονομική κρίση. Οι αμερικανικές δηλώσεις περί χρέους κ.λπ. εξακολουθούν να τρέφουν την εντύπωση του «Ελλάδα-ΗΠΑ συμμαχία» κατά των γερμανικών απαιτήσεων. Ευσταθεί αυτή η εντύπωση;***

Πρώτα-πρώτα, όπως μας έχει διδάξει σκληρότατα το παρελθόν, οι «συμμαχίες» αυτού του είδους είναι πάντα αποτελέσματα της ελληνοφώνου τάσεως να [ανακαλύπτει](#) «προστάτες» εκεί που δεν υπάρχουν. Τα μαθήματα του παρελθόντος δεν έχουν κάμψει ούτε τις ψευδαισθήσεις του «κυριάρχου λαού», ούτε, πολύ περισσότερο, την εύφορη φαντασία πολιτικών, «σχολιαστών», «διανοουμένων», αρθρογράφων και λοιπών.

Οι δηλώσεις του απερχόμενου αμερικανού προέδρου αναπόφευκτα καλλιέργησαν πάλι «κλίμα υποστήριξης» που όμως πρέπει να εξετασθεί υπό το φως της γενικής ευρωπαϊκής ανησυχίας για τα επερχόμενα της προεδρίας Τραμπ. Οι καλές προθέσεις του Προέδρου Ομπάμα δεν αμφισβητούνται. Πλην όμως στην πολιτική η απόσταση μεταξύ λόγων και πράξεων είναι συνήθως αγεφύρωτη. Εξ άλλου, την στιγμή αυτή, ο Πρόεδρος Ομπάμα ούτε τον κοινοβουλευτικό χρόνο διαθέτει ούτε το πολιτικό σθένος για «ρωμαλέες» πρωτοβουλίες υπέρ της Ελλάδος (που **ΔΕΝ αποτελεί** ούτως ή άλλως άμεσο προτεραιότητα του State Department).

Οι ισορροπίες δυνάμεων ΗΠΑ-Ευρώπης δεν έχουν καν αρχίσει να διαμορφώνονται. Οι σχέσεις που σκοπεύει να καλλιεργήσει η κυβέρνηση Τραμπ με την Γερμανία είναι επίσης θέμα υποθετικών συλλογισμών. Ήδη η κυρία Μέρκελ των ανοιχτών συνόρων έρχεται να [προειδοποιήσει](#) τον μόλις εκλεγέντα επί των «αξιακών» της απαιτήσεων. Αλλά συγχρόνως η Γερμανία ήταν η *μοναδική* ευρωπαϊκή χώρα που [προσπάθησε](#) να βολιδοσκοπήσει ευθέως τις προθέσεις του υποψηφίου Τραμπ, με αποστολή πολιτικών συμβούλων της στην Νέα Υόρκη, όταν οι πάντες στις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες προετοίμαζαν πυρετικά το grand πάρτι της «αναπόφευκτης» νίκης της πρώην πρώτης κυρίας (όπως ομοίως χοροπηδούσαν και οι οπαδοί του Stay στην Βρετανία πριν τον καταπέλτη του Brexit).

Το μόνο ίσως βέβαιο αυτή την στιγμή είναι ότι το ημι-ολοκληρωτικό δίδυμο Μέρκελ-Σόϊμπλε δεν έχει την [παραμικρή διάθεση](#) για υποχωρήσεις επί του ελληνικού χρέους και την ανάγκη θεραπείας της γερμανικής ψύχωσης για λιτότητα και των κερδοσκοπικών γερμανικών χειρισμών εις βάρος όλων των ευρωπαϊκών κρατών της αποσυντιθέμενης «ένωσης». Ιδού λοιπόν το «πλαίσιο» που θα αντιμετώπιζε μια υποθετική «Ελλάδα-ΗΠΑ συμμαχία».

- ***Πάντως, η αμερικανική επιρροή δεν μπορεί να αγνοηθεί. Οι ΗΠΑ εξακολουθούν να είναι η μεγαλύτερη δύναμη στον κόσμο. Προσέγγιση με τις αμερικανικές θέσεις μπορεί να έχει αδιαμφισβήτητα πλεονεκτήματα -- και η κυβέρνηση φαίνεται ότι το αντιλαμβάνεται.***

Δυστυχώς το τι ακριβώς αντιλαμβάνεται και τι όχι η παρούσα κυβέρνηση έγκειται περισσότερο στην σφαίρα της ψυχανάλυσης παρά σε οποιοδήποτε «παραδοσιακό» (δηλ. πατροπαράδοτο) κριτήριο πολιτικής διορατικότητας και χειρισμών που ξεκινούν από το κριτήριο αυτό.

Σε πολιτικό επίπεδο, η επίδραση της «μαγείας Ομπάμα» περιορίζεται στις συνηθισμένες κορώνες παρομοίων περιστάσεων. Η παρούσα κυβέρνηση δεν διαθέτει ***ούτε πείρα ούτε στελέχη*** ικανά να αντιληφθούν τις διαστάσεις του εθνικού προβλήματος και τις πιθανές οδούς ικανής διαπραγμάτευσης με την υπερδύναμη. Οι ιδεολογικές μονομανίες των κυβερνώντων έχουν φυσικά ηττηθεί κατά κράτος από την κατάρρευση του «σοσιαλισμού» και τον βιασμό της χώρας, αλλά η ορθοδοξία της πεζοδρομιακής μεταχουντικής αριστεράς παραμένει αμετάβλητη και δημιουργεί μόνιμες παρωπίδες.

Είναι σχεδόν βέβαιο ότι οι κυβερνήτες μας, όπως και η συντριπτική πλειοψηφία των ευρωπαϊών «προοδευτικών», δεν έχουν ιδέα του τι ακριβώς σημαίνει η εκλογή Τραμπ, πώς φτάσαμε μέχρι εδώ, και που οδηγεί τις ΗΠΑ η διαμορφούμενη ριζοσπαστική κατάσταση μετά την κατά κράτος ήττα των Δημοκρατικών.

Ως εκ τούτου, η εκτίμηση των πιθανών αμερικανικών προθέσεων για την περιοχή μας αντιμετωπίζει αυξημένες δυσκολίες που προστίθενται στην δεδομένη αδυναμία του ελληνικού κατεστημένου γενικώς να κάνει σωστές στρατηγικές επιλογές.

- ***Ποιο είναι το γενικότερο συμπέρασμα από την επίσκεψη Ομπάμα;***

Η οργάνωση και το τυπικό της επισκέψεως πρόσφεραν τα αδιάσειστα δείγματα του χαμηλού επιπέδου των σημερινών μας κυβερνητών -- τόσο σε θέματα πρωτοκόλλου, προσωπικής παρουσίας των κυβερνητικών επισήμων, τυπικού των διμερών συναντήσεων κ.λπ. όσο και στον τομέα των συμβολισμών που έχουν κρίσιμη σημασία στην σημερινή εποχή της αστραπιαίας και παγκόσμιας πληροφόρησης σε «πραγματικό χρόνο».

Εντύπωση επίσης προκαλεί το ό,τι μεταξύ των λεγομένων «διαμορφωτών γνώμης, εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων, κανείς στα ελληνικά ΜΜΕ δεν βρήκε χώρο στις βαρύγδουπες απόψεις του να δώσει ***απόλυτη έμφαση*** στον ελληνικό γονιδιακό αντί-αμερικανισμό που και πάλι εκφράστηκε με τις συνηθισμένες ταραχές, φωτιές, και καταστροφές ιδιοκτησίας· και κανείς δεν ενδιαφέρθηκε να κάνει μια έστω και επιδερμική εκτίμηση του που οδηγεί η μόνιμη αυτή βαθειά και συχνά ***ψυχωτική αντίφαση*** στις επιθυμίες των ελληνοφώνων που ψάχνουν για υψηλούς προστάτες.

Ο Πρόεδρος Ομπάμα εξακολουθεί να είναι δημοφιλής εν Ελλάδι ως «προοδευτικός» αριστερής χροιάς και, δεδομένου του παθολογικού αριστερισμού ακόμη και «συντηρητικών» ομάδων, η παρουσία του στην κοιτίδα της δημοκρατίας θεωρήθηκε

«σταθμός», αλλά όχι βεβαίως και από τους θλιβερούς οπερετικούς πια «αγωνιστές» του πεζοδρομίου και από **ισχυρότατη μερίδα της επικρατούσας πολιτικής παράταξης**.

Έτσι λοιπόν η «17 Νοέβρη» οδήγησε πάλι στην πρωτόγονη τελετουργία της πορείας προς την Αμερικανική Πρεσβεία και στα αραχνιασμένα συνθήματα μιας εποχής που δημιούργησε και συντήρησε τα θεμέλια της σημερινής καταστροφής. Όπως παρατήρησε ορθότατα ο Τάκης Θεοδωρόπουλος: «Τη χούντα την έριξαν οι καταστάσεις που η ίδια δημιούργησε και δεν είχε τη δύναμη ούτε το μυαλό να τις διαχειρισθεί. Δεν την έριξε καμιά λαϊκή εξέγερση. Το συμπέρασμα είναι ότι οι περισσότεροι στο Πολυτεχνείο *γορτάζουν χωρίς να ξέρουν τι γορτάζουν*» [έμφαση δική μας].

Το μόνο που έλειψε τελικά από το πάρτι της επίσκεψης ήταν ένα αυθόρμητο «λαϊκό δικαστήριο» για να «δικάσει» τον υψηλό επισκέπτη ως «εγκληματία πολέμου».

Και στην κυβέρνηση επικράτησε άκρα του τάφου σιωπή.

«Pathetic» που θα έλεγαν και οι αμερικάνοι.

- ***Και το τελικό «παγκόσμιο» συμπέρασμα;***

Το τελικό συμπέρασμα πρωτίστως για την καταρρέουσα «ενωμένη» Ευρώπη, αλλά και για την γενικώς απύσχα Ελλάδα, είναι ότι, κατά φαινόμενα, η εποχή της «προοδευτικής δικτατορίας» τορπιλίστηκε από το πιο απίθανο υποβρύχιο και υπέστη ρήγμα στα ύφαλα που δεν επιδιορθώνεται με τις αιώνιες σοφιστείες και τους γενικόλογους αφορισμούς περί «παγκοσμιοποίησης» και «ισχυρών πολύπλευρων διεθνών συμφωνιών».

Το πιο επικίνδυνο και αποθαρρυντικό όμως για τους αυτό-προσληφθέντες διδασκάλους της αδελφοσύνης των λαών είναι το **ότι ουδείς εκ των «προοδευτικών» δεν υποπετεύθηκε το παραμικρό για την επερχόμενη βεβαία και βίαιη αντίδραση των δυτικών κοινωνιών που εξεγείρονται για την προϊούσα γκετοποίηση τους μέσω «παγκοσμιοποίησης» και την προκύπτουσα έτσι ακατάσχετη αιμορραγία των οικονομιών τους.**

Το «υποβρύχιο» Γραμπ έπλευσε στην επιφάνεια χωρίς την παραμικρή προσπάθεια απόκρυψης. Βαμμένο άσπρο κατά παράβαση όλων των πολεμικών τακτικών επιφανείας, αναμετέδιδε το στίγμα του συνεχώς χωρίς κρυπτογράφηση. Προειδοποίησε επανειλημμένα με σήματα «Προς όλους» ποιοι ήσαν και είναι οι στόχοι του και πώς σκόπευε να τους βυθίσει. Η υπεροψία και η αυτό-παγίδευση των διδασκάλων, όμως, του χάρισε την εύκολη, αναίμακτη, και αποφασιστική νίκη με την καταβύθιση **ολόκληρου του «προοδευτικού» στόλου** σε επανάληψη του Περλ Χάρμπορ επί πέντε.

Αδίκως τώρα ωρύονται τα αμερικανικά προπαγανδιστικά διαπλεκόμενα media και οι επιφανείς γκουρού της τηλεοπτικής ανοησίας για το τι πράγματι συνέβη.

Αδίκως προσπαθούν να εκτρέψουν τον ορυμαγδό της καταδίκης του Δημοκρατικού κόμματος που μεταβλήθηκε σε κόμμα «αφεντικών» από κόμμα της «εργατιάς» μέσα σε τριάντα χρόνια -- για να προσαρμοσθούμε στην αργκό της σημερινής κυβέρνησης. Και είναι ενδεικτική η απελπισία των σημαιοφόρων αυτής της χρεοκοπημένης

«προοδευτικής» πτέρυγας που τώρα προσπαθούν να ενθαρρύνουν τους ηττημένους με πρακτικά άχρηστες αναλύσεις [όπως αυτή](#).

Τα προπύργια των διαπλεκομένων χορτοφάγων ελίτ των παραλίων κρυστάλλινων μεγαλουπόλεων· των «ρετιρέ» κατά τον μακαρίτη Σιδερένιο· των πανάκριβων γυμναστηρίων και των εξωτικών διακοπών· της T-Shirt πρωτοπορίας της Silicon Valley, των gadgets, των ηλεκτρικών αυτοκινήτων που στοιχίζουν το βάρος τους σε χρυσάφι, και της *haute* σύναξης των ιερών τεράτων-παντογνωστών [ενεργοποιούν](#) τώρα και τις ναυαρχίδες της «ορθής, έγκυρης, και πρέπουσας διανοήσης» για να αντιληφθούμε όλοι πόσο κινδυνεύουμε αν συνεχίσουμε στην οδό αυτή της Τραμπ απωλείας.

Ελάχιστοι στις τάξεις τους αντιλαμβάνονται αυτό που περιγράφεται από *διαπρύσιους (πραγματικούς) Δημοκράτες* στις ΗΠΑ ως «the bursting of the 30-year old neoliberal bubble» (ήτοι «το σκάσιμο της τριαντάχρονης νεοφιλελεύθερης φούσκας»).

Το συμπέρασμα ειδικώς για την Ελλάδα είναι απλό:

- Είτε οι «ηγέτες» μας θα γυρίσουν αναγκαστικά στα θρανία για να μάθουν μια **πολύ παλιά προπαιδεία** συμπεριφοράς που την ξέχασαν λόγω οδικών ατυχημάτων τύπου «Τρίτου Δρόμου», 3ης Σεπτεμβρη, ζιβάγκο, «κοινωνικοποιήσεων», Αυριανής, δανεικών, «εκσυγχρονισμού», Βατοπεδίων, «λοχαγών», «ριζοσπαστικού φιλελευθερισμού» κόμματο-οργίων, οπλικών, Ολυμπιακών έργων κ.λπ., κ.λπ.
- είτε θα παραμείνουν «απαρέγκλιτα» στον δρόμο των ονειρικών παροξυσμών, των «σκισμένων» μνημονίων, και του παραχαραγμένου πολιτικού κουκλοθέατρου για να εξασφαλίσουν «κεκτημένα» και προσωπικές βολέψεις που όμως τώρα πια εξαερώνονται.

Στην πρώτη περίπτωση θα υπάρξει πιθανώς μια ελάχιστη αμυδρή ελπίδα.

Αν επικρατήσει η δεύτερη, της *βασάνου ούκ ἔσται τέλος*.